

Ajdovska deklica.

V.

Ker domá ostati bilo
Sram bi res za vse junake,
Še poslednjič jo obišče,
Da slovó od nje še vzame.
Težka ura je slovesa,
Ko se ločjo duše drage,
Bliskajo v očeh obéma
Grenkih solz se vroče srage,
In deró jimá čez lica
Kaplje jagodam enake,
Zavozlán jimá je jezik,
In beseda vse zastale,
Hrepeneče samo persi
Stokajo izdihe kratke;
Stojita, kakor brez duše,
Nihče niju se ne gane.
Vender zdaj se on predrami,
Prebudi se iz te zname,
Zbere vkup moči vse svoje.
In slovó ob kratkim vzame,
Ji zvestóst obljubi večno,
In od nje prisego vzame. —
Gre in deklica obljubi,
In prisegi tej verjame,
Čakala ga prvo leto,
Nje zvestoba se ne gane;
Čakala ga drugo leto,
Terdna nje zvestóst ostane,
Čakala ga tretje leto,
Upa še ji nič ne vzame;
Pride že četerto leto
Terdna še zvestóst ostane,
Ali upanje vernitve
Zgine ino se potare.
In ko jutro dan pripelje,
Ino zlato solnce vstane,
Stopi gori v grajske line,
Milo se v nasprotne kraje,
V grad se ljubega ozira

Ino joka grenke srage.
In ko solnčice pripelje
V sredo milega nebá se
Spet se vstopi gori v line,
Gleda spet nasprotne kraje
V grad se ljubega ozira,
Ino joka grenke srage.

IV.

Ino kadar mrak na nebu
Lučice prižiga zlate,
Spet gre gori v grajske line,
Gleda spet na sprotne kraje
V grad se ljubega ozira,
Ino toči grenke srage.
Al ne vgléda, kar bi rada,
Vender nekaj le zaznade;
Vidi se ji mergolenje,
Ino vse živó gibanje,
Vidi se, da grad je večí,
In da vedno kviško raste;
Al ker daleč je, zmotriti,
Kaj je prav za prav, ne dá se,
Al nje serce tudi nekaj,
Káj? tega ne vé, ji gane,
Kar ji vzame mir in pokoj,
Kar ji radost zadnjo vkrade.
Zvéditi, kaj to pomeni,
Močna v njej se želja vname. —
Dol pod gradom teče reka,
Se vali šumé čez skale,
Memo pa leži stezica
Pelje na strani tri razne.
Dekle doli vsak dan hodi,
Kjer potoka ji šumljanje
Odgovarja mile zdihe
Melankolično mermranje,
Da človeka sem od grada
Bi stezice pripeljale,

Ki bi grajske mu novice
 Tam nasproti bile znane.
 Ali ni ga pričakala
 Da si slehern dan prišla je.
 Vroči dnevi so pregnali
 Ure mile pomladanske,
 Ali tud poletja ure
 So se h koncu nagnjevale,
 Ino z njimi je zastalo
 Tud pri gradu tam gibanje
 In bliskalo se zidovje
 Semkaj snežne je beljave.
 Že se ji je dosti zdelo,
 Se pristudilo čakanje.

VII.

Al ne more opustiti,
 Žene jo moči neznane,
 Šenkrate mora doli iti,
 Mora, mora, ni drugače.
 Gre in čaka. Po stezici
 Ženska mlada res prišla je.
 To popraša, ko pozdravi
 Stare jo popred navade,
 Kaj godi se tamki v gradu,
 Če so vesti te ji znane
 Da zidali so na novo
 Tam takó poslopja krasne.
 Ino deklet odgovarja
 In novice pravi take:
 Gospodar prišel je z vojske
 Ko rešili so kristjane,
 Grekinjo sebó pripeljal,
 Sem iz daljne je Heláde,
 Jutri se bo z njo zaročil,
 Že povabil vse je svate
 In zató na nóvo zidal
 Je poslopja jako krasne. —
 Žena reče in odide, —
 Sama deklica ostane;
 Tak novica jo zadene,

Da zavést ji vso vso vzame;
 Ko bi bila okamneta,
 Tam stoji in se ne gane;
 Se ne gane, ne zavé se
 Dolgo časa iz te zmame.
 Ali kadar se predrami
 Verne ji zavést nazáj se,
 Zdihne, persi kviško dvigne,
 Gori se ozré v višave,
 In oči tje v grad oberne,
 Ter besede reče take:
 Nečem ne te, nečem kleti,
 Sej so bile naj bolj sladke
 Vender ure, ki so tekle
 Zraven tebe, da si kratke.
 Beli, dobri bog poverni
 Vse ti, kar si storil zame!

VIII.

Ino bog, ki ti ga molíš,
 Ki od njega tako sladke
 Si in nježne vesti pravil,
 Da sercé nikoli take
 Ni čutilo še sladkosti,
 Persam čisto pred neznane,
 Bog, ki kliče se ljubezni,
 Ki združuje vas kristjane,
 Tisti bog ti daj vse dobro,
 Daj ti dni veselosládke,
 Ino njej, ki z njó te združil
 Zakon bode, ravno take;
 Ti pa čerńi bog tamine
 Ne maščuj nad njim nikár se,
 Ker pa le čés zadostenje,
 Da pravica ne zastane,
 Pusti njega, vzemi mene. —
 Z bogom, z bogom—še povzame —
 Z bogom, z bogom—še enkrat reče:
 Z bogom — ino v vódo plane.
 Zašumé čez njo valoví,
 Več na dan se ne prikaže.

Poletna noč v sv. Petrogradu.

Ni reči bolj redke, pa tudi ne bolj zanimave, ko lepa poletna noč u Petrovemgradu, bodisi da predolga zima ino redkost takših ravno zategavoljo bolj zaželjenih noči jim to rajsko mišino udahne, ali bodisi, kar je mnogih misel, da so zares bolj mične ino prijazne, ko v naj lepšem podnebj.

V toplejih krajinah jadra sonce urno proti zahodu, neostavivši za sebo sledu razun kratkega mraka; tukaj se pelja po majhnem naprej, ko da bi se mu mililo, se od tih dežel vkrenuti (obrniti). Z zračnim rumenilom opasano plava njegovo kolo ko goreča barka čez čerleno hostovje, ki objema obzor, in nja žari, vkršeni na prozornem in strešnem steklovji bezštevilnih palač, vpodobijo gledavcu neizmeren požar. —

Praviloma imajo velike reke globoko rečišče in srme bregove, da jih je groza gledati — ne tako Neva. Ona pretoka, polna do robov, to veličansko mesto v treh širokih, ravnih in tako dolgih strugah, da jim oko nedogleda konca. Njih bedni iz čistega sekanega granita so krasota, kateri drugod ni najti ne izgleda ne posnema.

Tisučere barke in barkice prekrizavajo vsestrano te čiste valove. Od daleč vidiš inostrane brode, kako jadra spravljajo, in sidra spuščajo. Pripluli so visokemu seviru južnega sadu in pridelkov celega sveta. Pisane leskeče tice ameriksanske plavajo z oranžjem vred po neznani Nevi in najdejo tu kokos, anano, citrono in ves sad svoje domovine. Brž seže bogati Rus po tih dragotinah in bez štelja meče pešicoma lakomnemu tržcu zlata za nje.

Od časa do časa priplavajo jakozale barke, ki imajo vesla odložene, rahlo se gibaje po tih mirno tekočih vodah: Veslarji prepevajo kako narodno pesem, gospoda pa si tiho vživa nebeške lepote in nočne blage toplote. Jaderno privesla neka dolga barka z ženitvanjšaki bogatih trgovcev. Grimizno nebo z zlatimi trepci obrobjeno krije nova zaročenca ino nju stariše. Glasbeniki, stojé med vrstama veslarjev, razlivajo iz jarnib trobent daleč hrumečo narodno pesem. Čudovitna glasba posebne krasote, ki duh više zanimava od sluha. Ime nje zložitelja spominja vedno Ruse na staro gostovitnost, obilnost in pošteno radost.

Poleg Neve na enem koncu ogromnega (prevelikega) Izakovega trga ti stoji jezdna soha (statua) Petra Velikega, čez kačo jahajočega. Ojstro vpira car svoje bistro oko v močno reko, jo še s pogledom kakti silé brodarstvo pospešiti, katero je njegov duh stvaril. — Vse, kar na tem veličastnem prostoru uho čuje in zavzeto oko pregleduje, je čudoviti plod njegove silue volje, ki je neskončno močirje v večnoslavne spomenike prerodila. Po tem pustem pobrezji, kam inda ni lahko živa stvar zajšla, si je car Peter postavil stolno mesto ino ga oživil z bezbrojnimi podložniki.

Njih nasledniki se tu neprenehoma okoli njega vrstijo in bolj ko mu pomenljivo veličastno podobo pregledujejo in iztegnjeno mogočno roko, bolj se jim dozdeva slišati povelje: Jaz sim vam vodja in bramba! Naprej, naprej!

Kako poslušno Rusia to tajno naročilo spolnuje, ni treba omeniti. —

Med tem vkloni sonce. Orumeneli oblaki razlivajo poljasno, premilo svetlobo, za katero slikarjem ni boje (barve). Zdi se, ko da bi zvezdice prijazneje miglale ino nebo zemlji bliže bilo. ž.

Zgubljeni sinek.

(Narodna pravlica.)

V lépi deželi štajerski vsred veselih vinskih goric beli gradič stoji; pod gradom zeleno polje leži, lépo široko polje, rumene njive, pisana liva-

dica. Mlada gospodinja, ljuba žena mladoga moža, pelje v jutro žanjice na polje Mileni sinek jej sladko v naročju spava. Ko je zvonček juternico odpel, so že kosci na livadici zeleno travico kosili. Devet je ura bila, solnce visoko nad gorami stoji, i težaki (delavci) u veselem krogu kosilčajo. Molitvico odmolijo, ženjice vstanejo, ter se kot berzne golobice na njivo zaženejo; kosci pa radi posedavajo, dokler še kaplica rujaoga vinca u čutari šumi. — Urno seka serp ženjice; bolj ko žarno solnce pripeka, bolj hitro nabira pridna roka snopek za snopkom, bolj ko teče znoj z čela, slajše se glasi vesela pščen v zlatoklasnem polju. In za Sotloj, svojo vodicoj, obračajo kosci dolge brazde, bele i rumene i modre cvetlice stiskajo žalostne glavice, blede krončice, ker jim toplo solnce po tankih žilicah sok suši; kosci veseli jim pa žalostinke žvižgajo. U belem gradu na visokem oknu pa gospodična stoji, in gleda radostnim očesom po dolini, po ravnem polju, po zelenih livadah, ki jih tiho romoneča vodica napaja; veselje jej igra u modrojasnih očeh, viditi, kako po dolgih rajdah bele seljanke ostre serpe sučejo, in slišati milozvučne glase iz gerla prostih kmetic doneti. Že je stalo poldnevno solnce na visokem obzorju, i kosilo se zavžije. Po kratkem počitku pod hladnimi verbami se delo spet začne. Hudo, hudo pripeka solnce. —

Na jugu potegne mlačen vèter; če dalje bližej, bližej piha, pred vètrom črn oblak beži. Izza gore vstaja drugi sivi oblak, štiri vètrovi puhnejo, od štirih strani se megle kadijo, vihar jih križom nosi, jasno nebo otemni.

U belim gradu na visokem oknu mlada gospodična stoji, plašnim okom gleda v dolino, gleda na obzorje, od straha jej serce v persih zaderhti. Blisk po sivih meglah šviga, piš po obalu vodo premetava, grozovitno vihar po gori tuli, vmès pa strašen grom bobni.

»Nujte dekleta! seno v plaste, urno, urno huda ura bliža se« tako zakličejo kosci iz travnika, i na berznih nogah, kot bojzljive serne, prihitijo ženjice na travnik; samo mlada gospodinka, ljuba ženka mladoga moža se še po njivi mudi. Oj oditi ne more, — kako bi odšla, ker jej pod snopkom v mehki travici mileni dojenček sladko spava. Materi se sinček vsmili, k njemu v travco se prikloni in miluje rumene milice. In ko se prebudi, mu s'bělo tenčico rokice povije, v pleničke zavije nježne udeke, odene ga s svojo jopico in na travnik s' njim odbeži. Na travniku stoji velikanski hrast; sto lèt že rase hrast, ima sto debelih korenin, ki sežejo v zemlišno oserčje, ima košate, krèpke rasohe, i verh sila širok. Pod hrast priteče mlada ženka, položi sinčeka v zeleno mahovje, pokrije mu s tanko pečko mlade oči i k težakom odleti. —

Vihar vedno bolj razsaja, strašen boj bije grom s viharjem, z hrasta puli nevihta veje, in zemlja se giblje pod divjo nevihto. Huj, z megle treši trikrat strela, z megle černe priletita dva požrešna gavrana, berznim krilom priletita, vèrh hrasta se trikrat zasučeta, oj dva gadna gavrana! »Mati, mati, varuj dete, varuj ga vraže hudobne, ki zletela je z pekla!« tako mlada gospodična v gradu kliče, z okna mlado gospodinko svari, oj šumeči vihar pa glasove požre. Strašna ploha se zdaj z neba vlije, potok za potokom se z brega vali, v meglah pa treska in bobni, da je groza poslušati.

Vse križom se razletijo težaki, ženjice in senoseki, pod drevjem, germovjem si poiščejo streho. Tudi mlada ženka pod hrast pribeži, oj pod hrastom tam visokim reva vsa zavzeta obstoji. — Prihitela je, do-

jenčeka ohranit strašne nevihte — — al dēteta, ljubega sineka tam več ni. Mesto krogličnega sinka se reži iz belih pleníc — groza i strah — čudna, gerda spaka. Vzel je gadni gavran majki sineka, ki je jej bil nar boljše blago na zemlji, oj prvo dete, ljubeni sin. V mahovje mehko se vleže drugi gavran, gnjusen očaran tovarš prvergoga gavrana, ki je zletel s detetom čez sedem gor i sedem rek v dalno ptujo deželo. —

Gospodinka zgrabi okornoga bezjaka, bil je težek ko gruda svinčasta, in se poda s njim na pot. Gerši ko plice ponočnice se na rokah dere i spenja čudna spaka. Težko nosi tužna gospodinka, težko reva postopa, ker v solzah jej serce plava. Britka žalost jo posili, dalej nemore — oslabi. Trepeče usta le jeden glas šepetajo, »dēte moje, dēte milo, kje si ljubi sinek moj!« Tako je žalovala, solzice pretakala, i počivala se na kamenu za cesto. Solnce zdaj slovo od zemlice jemlje, i u farni cerkvi zvonček večno luč zapoje. Se oduoli zdravo Mario i naprej se spet poda. Že je blizo ljubi dom, v hiši jo čaka mož predragi, hitrej bije serce, hitrej stopa noga. Blizo hiše med gričama je ribnjak, v katerim grajšinski ribe lovijo; ko mimo ribnjaka berznim stopom majka korači, zasliši naenkrat krič i vrisk i hrup i krohot po vodi se razlegati. Groza jo strese po vsem životu, še enkrat pogleda spako na roki, i spet po ribnjaku strašni glasovi zadone. »V peklo s teboj, ti gerdoba, pojdi k tovaršem, ki te zovejo, čeru naj te požre mrak« tako ženka plašna reče, zgrabi spako za noge, in zažene jo v zelenat ribnjak. Strašno plusknejo valovi, vmes pa sto glasov zažene grozoviten smeh. V jutro rumena zora vstane, ni ribnjaka več, ne vode v ribnjaku, samo si kaste ribe se po blatu valjajo. — (Konec sledi.)

I. bukve iz Iliade.

(Dalje.)

245. Tak govori Pelejevič in verže si žezlo na zemljo,
Zlatimi žebli nabitó, potem pa vsede se zopet,
Atrejevič pa serdi se nasprot mu; k njima pa skoči
Nestor sladkobesedni, Pílanov prijetni govornik,
Kí od medú mu slaji je tekla z jezika beseda,
250. Dve ste o njem prešle ljudi govorečih že dobi,
Z njim kí so vred se zredili in kí so poznej se rodili
V Pílu presvetem, že vladoval zdaj tretjo je dobo,
Dobro mené jima on govori in tako beseduje:
Mili bože! kak v tugo zagreznila bo se Ahaja.
255. Kak veselili nasprot pa Priam in Priama sini,
Kak iz serca radovali nezmerno se drugi Ahajci,
Ko zvedó vse to, da vidva se prepírata vražno
Vidva, Danajcev perva, si bodi boré al svet vaje,
Toraj slušajta, kajti oba od mene sta mlajši,
260. Z boljšimi kakor z vama imel sim že tovaršijo
In vender se nikdar prepírali niso med sabo,
Nisim še vidil možá in težko bi vtegnil ga v posled,
Kakor Peiritoos, Drius bila sta, pastirja narodov,
Kakor Kajnej, Eksadios, bogu enaki Polifem,

265. Ino Ajejevič Tezej, primerljivi neumerjočim,
Med možaki zemlje naj bolj junaški so bili,
Naj bolj junaški sami in se z naj bolj junaki borili,
S Feri v gorah in pregrozovito so jih pokončali,
Tem možem tedaj sim pajdaš bil, prišel iz Pila,
270. Daleč iz daljne dežele, sami me poklicali k sebi
In bojeval sim vred se po moči: pač zdajci bi z njimi
Nihče, kar biva na zemlji ljudi, se ne derznil boriti,
In vender so sprejemali svet moj slušaje besedo,
Toraj slušajta vidva tud, ker bolje je me poslušati,
275. Ti ne, ne jemlji temú ak verl si tudi deklina,
Ampak pusti kar dali enkrat so mu sini Ahajcev,
Pa tud ti Pelejevič ne hoti prepiranja s kraljem,
Zoper njega, ker enaka še čast ni namerjena bila
Žezlonosečemu kralju, ki slavo mu Cen je podelil
280. Več ak ti imaš v sebi moči in te boginja rodila,
Pa je mogočnisi ta, ker vladar je množici veči.
Toraj Atrejevič čuj i ne jezi se več, in jez bodem
Prosil Ahila, da serdi slovó da, on ki vesoljnim
Var je braniven Ahajcem u končevajočem borenju.
- (Dalje sledi.)

Z m e s.

* **K**akor vsako leto so tudi letas 8. februarja obhajali veliki slavnjski bal u sofijskej dvorani na Dunaju. Povsod se je vidila sjajnost in krasota, naj lépsi red in skladnoglasje. Vse slavnjske narodnosti so se verstile v najlépšem soglasju. Bil je slišati govor jugoslavnjski, polski, ruski in česki v bratovskej slogi.

Iz vsih slavnj. krajev je bilo gostov pričujočih. Med družimi so tudi ministra Bach in Baumgartner, derž. podsekretar Helfert, francoski poslanec De la Cour, knez Mih. Obrenović, i. t. d. bal s svojo pritomnostjo počastili.

Muzika je bila skoz in skoz slavnjska; posebno je dopadla Vintrova in Jelačićeva kvadrila.

Gospam in gospodičnam je bila podana spomnica vkusno sostavljena v podobi rudečo - belo - modre cvetlice s malo podobšino nj. veličanstva cesarja. Znotraj se je skrivalo kazalo plesov

V najčistejšej radosti je terpela ta veselica do samega jutra.

* Narodno ilirsko kazališče v Zagrebu dobro napreduje. Doslej je že 485 delnic (akcij) podpisalih.

Odgovor gospodom pretresevavcem

„Zore“

od Radoslava Razlaga.

Gospod Cegnar je potikal na vrata, pa se boji za kljuko prijeti i vstopiti. — S bratovskoj, ne „mogočnoj“ besedo sem vas poprosil, da mi blagovoljno razjasnite nekóliko sila imenitnih, od vas pak sa-

mo poverh omenjenih reči, namre: o dovršenosti i nedovršenosti sestavkov, o zmehanih čudno skovanih besedah i lepoglasju. Mislim, da so to tako važne točke, da bi nama pri njih razjasnjenju tudi bolj izurjeni pomagali bili, kar nebi samo nama, temuč gotovo tudi drugim mladenčem koristilo. Vi rečete, da ste vse dokazali, o čem ste bili u „Časniku“ govorili. — Čudim se tomu vašemu izreku, ako ste se kdaj logike učili. Konečno vas še opomnim, vselej se spomniti, da se tudi pretrševavec so svojim pretršem javnoj izroči presoji, kakor pisatelj so svojim dëlcem. U ostalom ne zamêrite, da sem vas nadlegoval; pa mislil sem si, da me bode te na zelenom polju počakali — saj nisem tako strahovit.

Gospod Podgorski je mirno pretrševal „Zoro“; on je nepri-stransko izustil svoje prepričanje proti našemu prepričanju. Tako valja dokaz proti dokazu! Kdor svojemu prepričanju sledi pri svojem delovanju, se le s dokazi more zavrnuti. Do sdaj še nisem prepričan, da po krivoj poti hodim; rad pa jo zapustim, kadar se mi to popolnoma dokaže ali saj boljša pokaže. — Obširnie drugokrat.

Gospod vrednik „Novic“ je v svojem „dostavku“ tako strastno govoril, da se skoro bojim mu odgovarjati; ker proti takim napadom nimam ne pera ne meča. — Vi ste, gospod, vse svoje steklenice strupa i žolča proti protivnikom gorenskoga podnarčja na me samoga izlili. Vprašam vas: s kakoj pravico? Lèpa vam hvala! Zagotovim vas, da sem se mnogo naučil po vašoj kritiki — ako se to smê kritika imenovati. Vsaki mladenč si naj globoko v srdce vtisne nauk, kteroga sem jaz zadobil, ne da se prestraši i plaho pobêgne; temuč da se takim protivnikom trohico ne makne od nastopljene poti, ker je nevarno še drobtinico rêsnice, ki je med čemerom najde, pobrati. — Dobra volja se ima priznati, tudi če jo na očividno krivo reč upotrêbljeno vidimo. Mi nimamo k svojim dëlcem slavnoga pridjati imena, mi ne tržimo s rodoljubem, pa tudi ne — s bëlím papirjem, ter po tom takom ne iščemo dobička, kar vsaki lahko vidi, ako samo hoče. Da je še marsikaj v „Zori“ popiliti, dobro popiliti, nikdar nismo tajili (vsako človeško dëló se še da poboljšati); da pa se našim čisto domorodnim namêram brezštevnilno zlobnih podmetava, od zrêloga moža podmetava, mi je nezapopadljivo, ker imam vendar tudi pravico do načela: quilibet bonus habendus, donec contrarium probetur. — Jaz sem životopise razredil, kakor sem naj bolje mogel i znal. Mislim, da vsaki lahko vidi, da so to le životopisne értice ali drobtinice, tako imenovani obrazci; ker nisem obljubil spisati slovstvske zgodovine ali pa celó Cyropaedij po Xenophontu, tedaj tudi ne po Plutarchu ali Suetoniu: slični obrazci pa se najdejo v francozkih, laških i nêmskih knjižicah i časopisih. Smêšno pa se mi zdi, da moram ne samo zato odgovoren biti, kar je v životopisih, temuč tudi za to, kar nije v njih. — Jaz sem namêra val samo mlade i manj poznate rodoljube uvrstiti i sem po „Bčeli“ tudi poprosil mi pripomoči. Samo od jedne strane sem male pripomoči dobil, katero sem tudi po svojem naj boljšem umenju i, se vê, da „osebnoj moči“ porabil. Zakaj da sem samo mlade i še nepoznate rodoljube narodu pokazati hotel, je, mislim, brez razlaganja jasno kot bëlí den: i to je glavno vodilo pri životopisnih črticah. Zavoljo pomanjkanja teh sem primorau bil, tudi druge meni bolj poznate vvrstiti; mislim pa tudi, da nisem nijednoga med „domorodce“ postavil, ki toga slavnoga imena ne zasluži. Na prvake jugoslavenske književnosti kakor

so Koseski, Petrovič, Kukuljevič, Preradović i drugi se nisem upal. Naj stajša naloga bi bila, o pokojnih govoriti kakor so Čop, Vrtovc, Cerer, Mažgon, Semrajc i drugi; alj kaj si hočem, ker nisem — vsevedoč? — Nepotrebna je toraj vaša bramba, nevgodno vaše razsajanje, ker gotovo nije crimen læsæ majestatis, če muha ne hvali orla. On se vzdiguje smelnim krilom v jasno nebo proti žarkomu solncu, naj mu midva slavo pojeva ali ne; ker gotovo take slave nije hlepen. Blodenje moram tedaj to imeňovati, kar vi o „izvoljencih“ i „žrtvah“ govorite, ker vas zagotovem, da mi je vsaki domorodec jednako mil i drag s tim samo razločkom, da jednoga mirnim okom gledam i se trudim ga naslédovati, druge pa le občudovati zamorem. — Še bolj nevgodne so vaše zabavljiice zastran „luninoga jezika“, ker je vsaki pomilovanja vrêden, ki se drugim posmêhava, brez da jim znoto dokazati more. Dozvoljite mi analogie se poslužiti, ter mi povêjte, kdê da se tako slovenščina govori, kakor jo pišemo? —

Lehko je, častiti gospod, čakati na obči književni jezik — saj že dolgo na njega čakamo — ali težavno, si ga priskrbêti, se za njega poganjati. Zakaj pa se „stranka luninoga jezika“, naj še bode tako mala stranicica, približavanja drži (tudi Matica ilirska se je za približavanje oglasila), bodem drugopot po svojoj slaboj moči vsim, kterim je Slave slava brez dobičkarie i sebičnosti mila i draga, razložiti poskusil, ter se nadjam, da nam bodo bolj izurjeni, učeni domorodci načine do toga svetoga konca priti razkrili. Ljubljana pa nam nije ne Meka, ne Medina i hvala Bogu, da nije. — Tudi jaz mislim, da ima zanaprej kritika naša ostra, neprizanesljiva biti, da se ljudje mnogovrstnih reči naučijo, predenj da pisariti začnejo. Ostra kritika pa se ima, da bode zdrava, na vse proizvode uma jednako raztegati. Vsikdar neprizanesljiva pa mora biti proti knjigam, katerim je napuh otec, dobičkaria pa majka bila.

Konečno omenim, da bi se še mnogo dalo pisati, alj nikdar nije moja navada vrtjêvati nemiloga za nedraga.

Dostavek vredništva.

Mogli bi tudi mi vredništvo Novic še poprašali, po kterej pravici Bčeli mešančo očita, vendar bojimo, da bi špet kakega novega orožja zoper nas ne obrnilo. Res je, da sino letos en dopis s nekimi versticami, kteri je malo bolj po ilirsko zavil, uverstili in da oblike ega, emu, em ali semtertje-oga, omu, om rabimo; — ali je Vas morebili to zapeljalo nad bčelico tako prijazno! razsodbo izreči? — Da se moramo v naših sostavkih, brez da bi nerazumljivi postali, malo višej povzdignuti, bo mende vsak nepristranski človek spoznal: drugači je za prostega kmeta kakor pa za bolj izobrazene pisati. Pa vendar tudi v Novicah za kmeta semtertje naše oblike in marsikaj drugzega najdemo, kar za prostega človeka ni ravno lahkorazumljivo in v čistem slov. slogu pisano. To pa nas ne čudi ali žali, ker spoznamo, da mora vredništvo dopise tako dajati kakor jih dobivlja, da le proti slovnici niso. Šcer nas pri tej bridkej pravdi samo to veseli, da je skorej vsa mladina in tudi mnogo drugih na našej strani, naše oblike piše, v nekterih rečeh nas clo daleč presteže, česar se tudi iz Novic prepričati moremo, ktere bčeli mešančo očitajo, in vendar tudi bčelino mešančo v svojih listih terpê. Vendar dosti; podajmo si rajši bratovsko roko, da toliko krepkejše za prid matere Slovenije delati moremo!